

דני דביר – הצלחה כנגד כל הסיכויים

דני דביר, חבר הנהלת עמותת המעברות, פעיל לא רק בעמותת המעברות אלא בתחומים רבים נוספים. לאחרונה דני נבחר כיקיר חוף הכרמל, על פועלו במשך שנים למען קהילת חוף הכרמל.

לרגל האירוע ריכזנו כאן רק חלק מסיפורו.
מצ"ב:

1. כתבה על טקס הענקת האות
2. צוף הדבורה – סיפור חייו של דני, שגדל בנתניה
3. פודקאסט – שיחה עם דני – בלינק <https://youtu.be/22XHOYQ7Qo0?si=OJMdxYjjNQd4ozXv>

תודה לדני יקירנו ותמשיך בפועלך

דני בחצר ביתו

דני דביר

טקס טקס יקירי חוף כרמל - 2024 הענקת האות לדני דביר

<https://youtu.be/GNyy5SBBKlc>

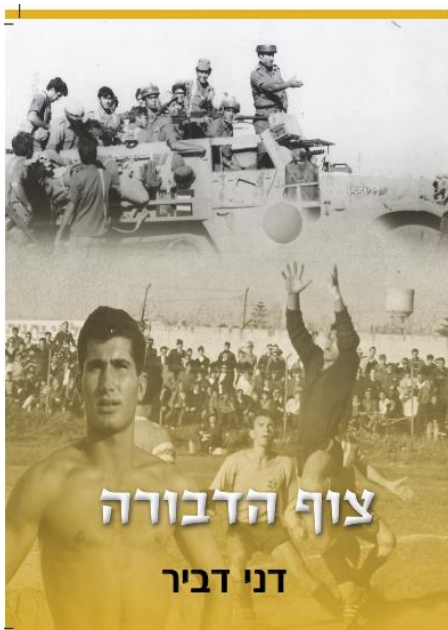
מר התנדבות ועשייה: דני דביר נבחר ליקיר מועצת חוף הכרמל

יזם הנדל"ן והפעיל החברתי שעושה רבות לשיפור איכות החיים של תושבי השכונות הצפוניות בקיסריה, קיבל שיחת טלפון מרגשת מראש המועצה, אסיף איזק, שבישר לו כי נבחר ליקיר המועצה ויקבל את האות בטקס מרגש בתחילת השנה הבאה • כשהוא נושק לגיל 77, הזוכה הנרגש רק מאחל לעצמו להמשיך בעשייה: "אתה חייב לקום בבוקר ולהיות מועיל וחיוני"

סיפורו של דני

[לחצו כאן כדי לצפות בסרטון](#)

צוף הדבורה

דני דביר

דני דביר נולד בעיראק בשם צלאח דבורה. בעודו ילד רך בשנים עלה ארצה עם משפחתו במסגרת מבצע 'עורא ונחמיה' בשנת 1951. המשפחה ברכה הילדים בשלהי שלוש מעצרות, התגוררה בתנאים קשים ובכללה מרעב, מקור וממחלות.

בשנותיו הראשונות בבית הספר דני נחשב לבידיון אלים ממשפחת מצוקה, ועד כיתה ד' לא ידע קרוא וכתוב. הוא כמעט נשלח לבית ספר מיוחד לילדים לקויי למידה, אבל למולו פגש במורה אורה שהבחינה בסוכנצ'אל הטמון בו, וקיבלה על עצמה לקדם את הילד ולטפח אותו.

במהלך השנים הפך דני לספורטאי מצטיין וכיכב כשוער כדורגל בנבחרת הנוער של ישראל. הוא התגייס לצה"ל ובמשך שנים שירת כקצין בכיר בצבא קבע. הוא הקים לעצמו משפחה ומתוך אמונה עמוקה בכוחו של החינוך הפך בשנים מאוחרות יותר למורה ומתגן בעצמו, כשהוא מנסה להתחיל לתלמידיו את הכוחות והאמונה שספג בזמנו ממוריו.

זהו סיפורו של ילד אמין, נחוש ובעל אופי חזק, יציר שלוש מעצרות, שסמך על ידי המערכת כגורם המיועד להירדדות ולחיי פשע, ובגד כל הסיכויים חרג מהמסלול המסומן ובעזרת כוח רצונו העז הפך לקצין, למתגן ולבעל למשפחה.

זהו סיפורו של החברה הישראלית מנקודת מבט אופטימית ופעילה של אדם שילקח את גורלו בידיו ובחר שלא להתנתק ממנה, אלא להיות חלק פעיל, משמיע והורם.

הסיפור של דני דביר לוקח אותנו מאוהל במעברות לוויילת בקיסריה, וחושף לפנינו את גוני הישראליות כפי שהם נשקפים מעיניו של אדם שעשה דרך ארוכה והגשים את חלמו.

ראיון עם דני דביר

שם המראיין - בני אשר

דף מידע לריאיון – החיים שלי במעברה

הסכמתי להתראיין ו/או הורדת הטופס מהאתר/פייסבוק מהווים אישור להסכמתי לפרסום התוכן באתר העמותה. (יש חתימה).

פרטי המראיין

1. (*) שם פרטי : דני (סאלח)
2. (*) שם משפחה: דביר (דבורה)
3. (*) תאריך לידה **10.2.1946**
4. (*) כתובת נוכחית : רח' צופית 11, קיסריה
5. המשפחה: אבא – אברהם, אמא – נזימה, האח הקטן – דוד דביר
6. מייל: dan746@walla.com
7. (*) תאריך הריאיון 4/7/2024
8. (*) מקום הריאיון: קיסריה, בבית
9. מצב משפחתי נוכחי: **נשוי**, מס ילדים 4, מס. נכדים 5
10. (*) עיסוק בעבר: קצין בצבא קבע, מנהל יחידה ארצית לפיקוח על הבניה, איש חינוך, שליחות בד' אמריקה, יזמות נדל"ן.
11. (*) עיסוק נוכחי: יזמות בנדל"ן, הרצאות ברחבי הארץ לקידום ספרו "צוף הדבורה"
12. שנות לימוד והשכלה: 18
13. (*) תואר: BA
14. (*) ידיעת שפות זרות: א- עברית ב- אנגלית ג- ערבית ד- ספרדית, ה- סוואהילית

תקופת המעברות – שנים 1948 – 1963

15. (*) ארץ המוצא עירק, בצרה.
16. ארגון העלייה: רדיפות **ציננות**
17. (*) שנת העלייה: 1951 – מבצע עזרא ונחמיה
18. (*) גילך בעת העלייה ארצה: 5
19. (*) אופן העלייה: **מטוס**
20. (*) המעברות בהן התגוררו: א - שער העליה שנים חודש
21. (*) ב- פרדסיה / שבות עם שנים שנה
22. (*) ג - נתניה, מעברת הצריפים בשיכון ותיקים **11 שנים (!)**
23. צורת המגורים: **אוהלים הודיים צריפי עץ**
24. (*) כמה נפשות הייתם במעברה: 8 (הורים, 6 ילדים + בהמשך—סבתא)
25. (*) לאיזה שיכון קבע עברת: מספר נפשות 8, מספר חדרים 3, דירה בפרדס כץ, בכספי הביטוח שהתקבלו עם פטירת האב בעבודה. המשפחה ברמת גן המליצה לאם על הדירה בפרדס כץ, כי לא רצו אותה לידם.... הם באו מן המעברה!

עדויות נוספות

26. (*) תמונה של המראיין - מופיעה בהתחלה
27. (*) בקש מהמראיין לומר משפט מייצג – והקלט אותו בעזרת האפליקציה (נשלח אל ברוך בוואטסאפ)
28. (*) (*) החיים בחו"ל לפני העליה לארץ: בדפים המצורפים

29. (*) **מוסדות חינוך במעברה:** לא היה מוסד חינוכי במעברת הצריפים של שיכון ותיקים. היה רק בשיכון – מרחק שעה הליכה בכל כיוון!!
(*) **מוסדות בריאות במעברה:** טיפת חלב, מרפאה - לא זוכר כאלה.

30. **זיכרונות מהמעברה - סיכום** (סיפורו של המרואיין – כתוב או צילום) - דני דביר כתב ספר אוטוביוגרפי – **צוף הדבורה** (כריכתו מובאת למעלה), ובו תיאורים רבים של החיים הקשים במעברה, שעברו הוא ומשפחתו, כולל מצוקת דיור אדירה ומחסור בתנאי מחיה אלמנטריים, כגון אוכל, מקום ללימוד, מקום מספיק לשינה ועוד.
בתקופת חייו של דני במעברה, דני שחיק כדורגל בנתניה ובהמשך אף היה שוער נבחרת הנוער של מדינת ישראל, עובדה שחיזקה משמעותית את מעמדו במעברה!
(*) **חוויות האבא במעברה** האב סבל מאד במעברה. כל החיים התמודד. דני ראה את אביו "עולה יום יום לגרדום" .. האב לא ידע קרוא וכתוב. האב שמר וניהל את הקופה המשפחתית. ראה פרטים בדפים המצורפים בהמשך.

(*) **חוויות האמא במעברה:** האמא עבדה קשה ושמרה על הגרעין המשפחתי. לא ידעה קרוא וכתוב. דאגה מאד שילדיה ילכו לבית הספר ויכינו שיעורים. עבדה כתופרת. היא באה ממשפחה עשירה – האב לא ממשפחה עשירה – הם התחתנו בשידוך. משפחתה נתנה לזוג הצעיר חנות תבלינים ומוצרי מזון. הכל הולאם עם עלייתם ארצה.
(*) **השכנים:** משפחת דרוויש, (לימים – דביר), משפחת חבז, משפ' בילבול, משפ' לוי, משפ' כהן, משפ' בלס, משפ' מולג. דני בקשר איתם עד היום.

31. **פעילות פנאי במעברה:** בחורשת האקליפטוסים ובפרדסים, קטפו פירות למאכל, שיחקו ואכלו במיקשאות, שיחקו מחבואים, בנו מחנות בתוך החורשה. סוגי משחקים אלה גם עזרו להם בחיים של הישרדות.

32. (*) **הפרנסה בתקופת המעברה:** קשה מאד ! האב – עבד בקק"ל, האם – בתפירה.

33. (*) **3 נקודות חשובות מתקופת המעברה:**
1. המעברה חיילה אותו כדי לשרוד. חייבים להתמודד!
2. למד מההורים את המסירות, החריצות, והחינוך שהיקנו להם (לשמור על הכבוד העצמי), למרות שאי אפשר היה ללמוד בצריף ההוא. (חייו השתנו לאחר ביקור המורה אורה כרמי בצריף (ראה את הסיפור בדפים במצורפים).
3. מסר לדור הצעיר – לא משנה מאיפה אתה צומח - קח את גורלך בידיך.

התקומה

34. (*) **מגורי כיום:** בית פרטי בקיסריה

35. (*) **עיסוקי בחיים** (לפני הפרישה, אם בפנסיה) - צה"ל, חינוך, משרד העבודה (הקמת היחידה לפיקוח על הבנייה), שליחות בחו"ל, היום – נדל"ן בתחום תחנות הדלק, ומרצה ברחבי הארץ על סיפור חייו. פעיל חברתי בהתנדבות. זכה בפרס יקר המועצה האזורית חוף הכרמל.

36. (*) **תחביבים:** ספורט, סרטים לא דמיוניים, התנדבות חברתית.

37. (*) **מה עושים הילדים:** 1. **אוני** - נשוי +2, נתיב הגדוד בבקעת הירדן, תמרים וביטחון. 2. **אשכר** - רופא משפחה, גר בקיסריה עם בת זוג. 3. **יעד** – גיאולוג ומהנדס – מנהל פרויקטים – נשוי +2. 4. גר בדגניה

- א'. 5. **משכית** – אדריכלית . נשואה +1, בעלה רו"ח שעובד ב DELOIT. גרים בניו יורק. אשתו – רבקה – מורה בפנסיה ועוסקת בהתנדבות.
38. (*) **האם תעדת את חיי המשפחה?** דני תעד את חיי משפחתו בספר שכתב במשך 27 שנים – צוף הדבורה.

נספח לעדות – דני דביר

1. לפני העליה ארצה חיה המשפחה ברווחה בעיר **בצרה בעירק**. האם הייתה בת **למשפחת חבה** העשירה מאד, ונישאה בשידוך לאביו של דני, שהיה איש יפה תואר וחרוץ, אבל בא ממשפחה עניה וקטנה. הזוג הצעיר (הוריו של דני) קיבל במתנה חנות לתבלינים ומוצרי מזון. האם עבדה גם כתופרת והתפרנסו בכבוד למחייתם. שניהם היו אנאלפביתים. הם גידלו חמישה בנים (דני הוא האמצעי. בארץ נולד להם בת.
2. דני זוכר שלמשפחת אמו היה מפעל לטחינה כשסוסים מסובבים את אבני הריחיים. הוא זוכר שנכנס בין רגלי הסוסים וניצל בנס. בזיכרונו מהינקות דני זוכר את המפעל אך לא את המוצר. לימים, דני הוזמן כקצין לביקור במפעל טחינה ברמאללה וברגע הטעימה התבהר הזיכרון. הוא רץ לאמו והיא אמרה לו שאכן, היה להם מפעל טחינה.
3. ב-1951 היו **פרעות ביהודי בצרה**. דני זוכר שבאו מהשלטונות, סגרו את החנות עם קרשים ועם...חותמת שעווה. דני זוכר את אביו בא הביתה, מטיח את ראשו בקיר ואומר " חרב ביתי עלי."
4. טראומה נוספת וקשה חקוקה בזיכרונו. כשהתירו את היציאה במבצע "**עזרא ונחמיה**", נדרשה חותמת – אישור של הממשלה בדרכון. אביו לקח אותו עמו (הוא לא יודע למה) אל הפקיד. הגיעו אל הפקיד ואביו ירד ונישק את רגלו של הפקיד העירקי - הערבי. הטראומה של דני כפולה – גם נישק את רגל הפקיד וגם הפקיד – ערבי. הטראומה כל כך עמוקה ומשפילה שבספרו כתב " נישק את ידו..."
5. בהגיעם ארצה **לשדה התעופה בלוד**, כרעו ההורים ארצה, נישקו את הקרקע והורו לילדים לעשות את אותו הדבר.
6. ביציאה מעירק הכין האב סלסלה גדולה עם תאנים – צידה לדרך. בהגיעם ללוד, החיילים שעברו לידו כיבדו עצמם בתאנה או שתיים. הסל התרוקן. אביו ראה את הסלסלה הריקה ונתן לו סטירה שהו מרגיש עד היום.
7. הוא זוכר היטב את החיים בשער העליה. הצטופפו 7 נפשות באוהל אחד, קיבלו אוכל בקיצוב, בין השאר קיבלו קופסאות סרדינים, מוצר שלא הכירו. באחד הימים נפל אחיו, תוך כדי משחק, על קופסת סרדינים ריקה והטיח בה את פניו. כל חייו נשא צלקת.
8. לאחר מכן לקחו אותם **למעברת פרדסיה** (**שבות עם** – ב.א) ושיכנו אותם באוהל. כאן הוא חטף גזזת וכך גם אחותו ודוד הקטן. גילחו להם את הראש ומרחו במשחה צהובה ומסריחה ועטפו את ראשם בתחבושת גדולה. כך הסתובבו כל היום והדבר המציק ביותר שהוא זוכר – מפאת החום, היה המשחה המסריחה שנזלה על הפנים. לאחר זמן נרפא. אחותו ואחיו מקבלים פיצויים עד היום.
9. בחורף 1952 היה שיטפון וסופה. כל האוהלים עפו....
10. באו אנשים עם טנדר ולקחו אותו לקיבוץ ניצנים. הביאו אותו אל מלכה ושלמה. עולם אחר. הם קיבלו אותו כבן משפחה ולימדו אותו " כישורי חיים", כולל מנהגי אוכל וסניטציה.
11. כשעמד לעזוב - בן 6.5 – אמרו לו: יש לנו בקשה ממך. סאלח, השם שלך, הוא שם ערבי ואנו רוצים להחליף לך את השם ל"דני". מאז הוא "דני".
12. הוא חזר לפרדסיה. בינתיים העמידו את האוהל שלהם ליד מקלחות הנשים. הביוב שהצטבר ממקלחות הנשים, הגברים, הכיורים לשטיפת הכלים – עלה על גדותיו והציף להם את הציוד. פרצו מריבות. התוצאה של המריבות – העבירו אותם **למעברת הצריפים בשיכון ותיקים בנתניה**.
13. במעברת הצריפים קיבלו צריף אותו חלקו שתי משפחות - בלי מים, בלי חשמל, בלי ביוב, בלי מטבח. הביאו להם מים במיכליות, עד שחפרו שם באר מים. בלילה ישנו ראש לרגל, אחרי השתוללות כל היום. את המים הביאו בדליים.
14. בחצר היה בור ספיגה וכל פעם שהתמלא – כיסו וחפרו בור חדש...
14. יום אחד הפרימוס התהפך והצריף כולו כמעט נשרף.

15. האב יצא יום יום לעבוד עם הטוריה. היו ימים שלא היתה לו עבודה ואז היה לוקח איתו את הילדים והולך להתלונן בלשכת העבודה ובלשכת הסעד.
16. האם דאגה לכלכלת הבית ולחינוך. גם עבדה בתפירה. היא דאגה לכל הילדים במידה שווה! יתר על כן – האח הגדול היה מטפל ואחראי על האח הקטן (גם מכה אותו לפעמים) ואילו האח הקטן שמר לו כבוד. ההיררכיה ברורה וחשובה.
17. בהיותו בבית הספר, שובב ולא לומד, "ראש כנופיה", דני משך את תשומת ליבה של המורה הצעירה והיפה אורה כרמי. רצו להעביר אות לבי"ס לחינוך מיוחד. היא התעקשה לא לאפשר זאת, המורה באה לביקור בצריף, ראתה שאין בו תנאים בסיסיים ללימוד ולקחה אותו תחת חסותה. היא שינתה את חייו. לימים סיים בהצטיינות את לימודיו, היה שוער נבחרת הנוער של ישראל בכדורגל, התגייס לנח"ל ועשה קריירה צבאית מרשימה. הכל מסופר בסיפרו " צוף הדבורה ".